

Want wel weet ik, dat de Vrije Universiteit voor de toelating tot hare lessen niet stelt den eisch van belijdenis dier beginselen, maar toch, dat erkent Gij met mij, zullen in onze studentenwereld zij de norm des levens moeten aangeven.

Laat het U eene eere zijn, gereformeerde studenten te wezen en toont dat door den ernst en de diepte uwer studie, toont dat ook in uwe samenleving en tegenover de wereld, opdat ook in U onze Universiteit geëerd en de Naam des Heeren verheerlijkt worde.

Nu blijft mij nog over, de vervulling van mijne laatste taak als Rector, dat is, mijnen opvolger te proclameeren. Op de voordracht van den Senaat werd door Directeuren tot Rector voor den Cursus 1896—1897 benoemd de hoogleeraar Dr. Geesink. Vóór ik aftreed, is het mij een genoegen, U, hooggeachte ambtgenoot als mijnen opvolger te mogen toespreken.

Ik geloof dat de uitkomst mij niet beschamen zal, wanneer ik voorspel, dat gij den scepter niet te zwaar op ons zult laten drukken. Als theoloog zult gij met ernst, als filosoof met wijsheid onze Universiteit regeeren. Zoo draag ik dan de rectorale waardigheid aan U over, hooggeleerde Heer Dr. Willem Geesink.

Zij het jaar van Uw Rectoraat voor onze Universiteit voorspoediger dan het mijne geweest is. Moge zij blijven op den grondslag harer beginselen, en daarop toenemen in wasdom en bloeien tot Godes eer!

In dien zin eindig ik met de leuze:

VIVAT, CRESCAT, FLOREAT.

Ik heb gezegd.